

скоча, да се разтропкамъ . . . Хороводецъ бѣхъ азъ . . . И
пѣснопоецъ . . . На кавалъ и гусла свирѣхъ . . . Ееехъ . . .
(Въздиша).

Баба Цана. — Нали съ тѣхъ ми взе ума, старче?! . . .
(Весель смѣхъ).

Стананикътъ. — Хайде, коледари . . . Колкото можак-
ме отсрахиме имъ се. Ако сме сбъркали, да прощаватъ . . .

Дѣдо Стайко. — Ааа . . . нѣма такова нѣщо . . . (Ста-
наникътъ дава знакъ да пѣятъ).

Коледаритѣ. — (Пѣятъ):

Кръшни пѣсни ви изпѣхме,
Друснахме ви рженица . . .
Сбогомъ, сбогомъ, старъ стопане,
Стара майко, рой дѣчица!

У кърпата привезано
Златна пара — махмудия,
Кравайчето обсипано
Съ леблебия-шекерлия!

До година пакъ сме гости
Ний на вашта къща скѣпа,
Съ даръ богатъ ще ни дарите:
Витъ кравай и свила кърпа!

Сбогомъ, сбогомъ . . . Пѣтъ ни чака,
Чакатъ ни и други още . . .
Доръ сме живи ще помниме
Тия скѣпи, свѣтли нощи!

Стананикътъ. — Сбогомъ!

Коледаритѣ — Сбогомъ!

Всички домашни. — Сбогомъ! Сбогомъ! (Пѣейки пър-
вото четиристишие на току що изпѣтатата пѣсень, излизатъ).

Завѣса.

